ცეცხლში გახვეული სამყარო

ფრენსის პარკერ იოკი

ნაციონალ–სოციალისტური ბიბლიოთეკა

•ბათუმი 2026•

ცეცხლში გახვეული სამყარო

მსოფლიო ვითარების შეფასება

ფრენსის პარკერ იოკი

(გამოქვეყნდა **1961** წლის თებერვალში**)**

1946 წლის ოქტომბერში, ვისბადენის ერთ მყუდრო ბაღში, ერთმა უცნობმა კაცმა დაწერა მოკლე მონოგრაფია სათაურით: „გერმანიის შესაძლებლობები“. მისი ნაწერებისა და მოქმედებების ფასი მხოლოდ მისმა მტრებმა იცოდნენ, თუმცა ისინიც ყველაფერს უარყოფითად აფასებდნენ. წინამდებარე მიმოხილვის დაწყება ყველაზე უკეთ სწორედ ამ გამოუქვეყნებელი ნაშრომიდან მოყვანილი მცირე ციტატით შეიძლება:

„ადრე თუ გვიან — არაუადრეს 15 და არაუგვიანეს 30 წლისა — ანგლო-საქსურ-ებრაული კოალიცია და რუსეთის იმპერია მესამე მსოფლიო ომს გააჩაღებენ“.

1960 წელი პირველი აღმოჩნდა, როდესაც მსოფლიო პოლიტიკური ვითარება დიდი ომისთვის საბოლოოდ მომწიფდა. თუმცა, მისი დაწყების ზუსტი თარიღი დღეს არავინ იცის — ამას ვერცერთი ნათელმხილველი ვერ იწინასწარმეტყველებს. ომი შეიძლება მიმდინარე წელსვე დაიწყოს ან ნებისმიერ დროს მის შემდეგ; უკიდურესი სავარაუდო ვადა კი, დაახლოებით, 1975 წელია.

I

აუცილებელია მოკლე შედარება გავაკეთოთ 1946 წლის ვითარებასთან. იმ წელს „ამერიკა-ებრაელობა“ (America-Jewry), თუ სამხედრო თვალსაზრისით არა, პოლიტიკურად მაინც სრულად აკონტროლებდა მთელ დასავლეთ ნახევარსფეროსა და დასავლეთ ევროპას — გერმანიის გარკვეული ნაწილის გამოკლებით. მათ ხელში იყო მთელი აფრიკა, ისევე როგორც ახლო და შორეული აღმოსავლეთი. ეს ყოველივე დედამიწის ზედაპირის ცხრა მეათედსა და მსოფლიო მოსახლეობის სამ მეოთხედზე მეტს შეადგენდა.

მას შემდეგ, ეს ძალთა უპირატესობა რუსეთთან მიმართებით იმ დონემდე შემცირდა, რომ ამჟამად ვაშინგტონის რეჟიმს რუსეთის წინაშე აღარანაირი უპირატესობა აღარ გააჩნია და მასზე უფრო სუსტ პოზიციაში იმყოფება.

ძალაუფლების ამგვარი კლების ძირითადი მიზეზი სულიერ-ორგანული ხასიათისაა. ძალაუფლება არასოდეს შერჩება მას, ვისაც ის არ სურს და არ გააჩნია მისი გამოყენების გეგმა. შურისძიების წყურვილი, „ჰიტლერის შეჩერების“ სურვილი, ევროპის განადგურების წადილი, მორგენტაუს გეგმით 80 000 000 გერმანელის განადგურების სურვილი — ყოველივე ეს არ წარმოადგენს ნებას ძალაუფლებისადმი. ძალაუფლებისადმი ნება თავისთავად ნიშნავს სურვილს, ამ ძალაუფლებით შექმნა რაღაც პოზიტიური და არა იმას, რომ უბრალოდ რაღაცას შეუშალო ხელი.

ძალაუფლების დეგრადაციის უფრო ზედაპირული და პირდაპირი მიზეზი სიონისტების — ან ვაშინგტონის რეჟიმის, როგორც ამ ტექსტში მათ ურთიერთმენაცვლეობით ვუწოდებთ — პოლიტიკური უუნარობა იყო. ეს უნიათობა თავდაპირველად გამოვლინდა რუსული სულის სრულ გაუგებრობაში: მათ ჩათვალეს, რომ ამ

ველურმა, ქაოტურმა სტიქიამ საკუთარი ბედი სამუდამოდ მიანდო ებრაელი ინტელექტუალების მცირე ჯგუფს.

ადამიანი, რომელსაც სჯერა, რომ ძალაუფლების აპარატის — მთავრობის, არმიის, პოლიციის, პრესისა და განათლების — ხელში ჩაგდება ძალაუფლების შენარჩუნების გარანტიაა, პოლიტიკური არარაობაა. თუმცა, მთელ ვაშინგტონის რეჟიმს სწორედ ამისი სჯერა. ფილოსოფიურად ისინი მატერიალისტები არიან და შესაბამისად, არასოდეს ძალუძთ იმის გაგება, რომ ხილული ფაქტები მხოლოდ უხილავი სულიერი მოძრაობების გამოვლინებაა.

რამდენადაც ხალხია მატერიალისტური თავის რელიგიასა თუ ფილოსოფიაში, იმდენადვეა ის მოკლებული რევოლუციურ მუხტს; რუსები კი სრულიად არამატერიალისტები არიან — ისინი მთლიანად გრძნობებით იმართებიან და ყოველთვის გრძნობებზე დაყრდნობით მოქმედებენ. სწორედ ამიტომ, რუსებმა — ბოლშევიკური სამთავრობო სტრუქტურისა თუ იდეოლოგიის შერყევის გარეშეც კი — განახორციელეს სრული გადატრიალება და ებრაულ ხელმძღვანელობას მთელი ძალაუფლება წაართვეს. თანამედროვე რუსეთში ებრაელს ეძლევა უფლება იყოს ებრაელი მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ის უპირველეს ყოვლისა რუსია. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მას ებრაელობის უფლება არ ეძლევა და მისი განადგურება ფიზიკური ძალადობის გარეშე, სისტემურად მიმდინარეობს.

ვინაიდან ვაშინგტონის რეჟიმს სჯეროდა რუსეთის „მეგობრულობისა" — ანუ მასზე ებრაული დომინაციის, მან რუსეთს მარტივად დაუთმო ჩინეთი, ისევე როგორც მანამდე დაუთმო გერმანიისა და იაპონიის ნაწილები. შეუძლებელია ამას ღალატი ვუწოდოთ იმ გამოშტერებული მარშალის მხრიდან, რომელმაც ჩინეთის რეალური გადაცემა მოახდინა, რადგან იგი ვაშინგტონის რეჟიმმა სწორედ ამ მისიით გაგზავნა; ხოლო როდესაც წლების შემდეგ იგი გარდაიცვალა, სიონისტურმა პრესამ მას „უდიდესი

ჯარისკაცი“ უწოდა. იურიდიული თვალსაზრისით, აზრს მოკლებულია იმის მტკიცება, რომ ქვეყნის მთელი მთავრობა ღალატს ჩადის, რადგან თავად ეს მთავრობა განსაზღვრავს, ვინ არის მტერი. სულიერი გაგებით, რა თქმა უნდა, ვაშინგტონის რეჟიმი ამერიკის შეერთებული შტატებისა და მისი ხალხის მოღალატეა, თუმცა მათ სამართლებრივი რეალობა ისე გადააფორმეს, რომ ისინი, ვინც აშშ-ის ერთგულნი არიან სულიერი და პოლიტიკური გაგებით, სამართლებრივი თვალსაზრისით მოღალატეებად მიიჩნევიან.

ინდოეთი 1947 წელს დათმეს და მან საბოლოოდ დატოვა ვაშინგტონის რეჟიმის კონტროლის სფერო. ჩინეთთან ერთად იგი მსოფლიო მოსახლეობის დაახლოებით 40%-ს შეადგენს. მას შემდეგ, პალესტინაში სულელური და უსარგებლო ებრაული სახელმწიფოს შექმნის გამო, დაიკარგა ეგვიპტე და არაბული სამყაროს ნახევარი. დაიკარგა კუბა და ვენესუელა, სადაც მხოლოდ ფინანსური პლაცდარმებიღაა შენარჩუნებული, ხოლო ვაშინგტონის რეჟიმის ყველა ლათინოამერიკული სამფლობელო, ნიკარაგუიდან არგენტინამდე, სულ უფრო მეტ უკმაყოფილებას გამოთქვამს.

იმის გამო, რომ ვაშინგტონის რეჟიმმა შეინარჩუნა ფიქცია ევროპული ქვეყნების დამოუკიდებლობის შესახებ, მან საფრთხეში ჩააგდო საკუთარი გავლენა საფრანგეთზე, რადგან დე გოლს მისცა უფლება, ლიდერად ჩამოყალიბებულიყო.

კორეაში სიონისტები იბრძოდნენ იმ ჩინური არმიების წინააღმდეგ, რომლებიც თავადვე შექმნეს თავიანთი „დიდი გენერლის“, მარშალის მეშვეობით; ეს არმიები იყენებდნენ სწორედ იმ აღჭურვილობას, რომელიც მათ მარშალმა გადასცა და რაც საკმარისი იყო 60 დივიზიის შესაიარაღებლად. მათ არა მხოლოდ წააგეს ომი, არამედ მთელ მსოფლიოს დაანახეს, რომ აშშ-ის ქვეითი ჯარი სხვებს ჩამოუვარდება, ხოლო სიონისტური იმპერია, ჩინური ანდაზისამებრ, „ქაღალდის ვეფხვია“.

პოზიტიურ მხარეს აღსანიშნავი ბევრი არაფერია. სიონისტებმა ესპანეთი ომის გარეშე დაიკავეს და იქ საკუთარი ჯარები განათავსეს. მათ სრულად დაიმორჩილეს ინგლისი და იგი ხელახლა შეავსეს სამხედრო კონტინგენტით.

ყოველივე იმისგან, რასაც ისინი 1946 წელს ფლობდნენ, დარჩენილია მხოლოდ ლათინური ამერიკის უდიდესი ნაწილი (რომელიც ახლა მყიფე მდგომარეობაში უჭირავთ), მთელი ევროპა — გერმანიის ნაწილის გარდა და ხმელთაშუა ზღვის სანაპიროს უდიდესი ნაწილი (ესეც ძლივს შენარჩუნებული). იაპონია დაიკარგა, თუმცა ავსტრალია, რომელსაც სამხედრო ფასი არ გააჩნია, კვლავ მათ ხელშია. ფილიპინებზეც მყიფე კონტროლია.

რაც ვაშინგტონის რეჟიმმა დაკარგა, რუსეთმა შეიძინა — ან თავისი გავლენის პირდაპირი გაფართოებით, ან ნეიტრალური ზონების გაზრდით. ნეიტრალიტეტის გაფართოება პირდაპირ სარგებელს აძლევს რუსეთს, ისევე როგორც ეს პირდაპირი დანაკარგია „ამერიკა-ებრაელობისთვის“. ეს განპირობებულია პოლიტიკური ბრძოლის გეოგრაფიული თეატრის კონცენტრული ფორმით. რუსეთი იკავებს შიდა წრეს, ხოლო „ამერიკა-ებრაელობა“ — გარე წრეს. ინდოეთის, იაპონიის, ეგვიპტისა და სხვათა ნეიტრალიზაცია ნიშნავს რღვევებს გარე წრეში და ებრაულ-ამერიკული ეკონომიკურ-პოლიტიკური სტრუქტურის დასუსტებას.

ეს ასევე განპირობებულია მორალური მიზეზითაც. ებრაელობა ყოველთვის აცხადებს პრეტენზიას, რომ საუბრობს და წარმოადგენს მთელ კაცობრიობას, გარდა ერთი სუბიექტისა, რომელიც ამგვარად ავტომატურად ხდება კაცობრიობის მტერი. გამოფიტვაზე მიმართულ ომში აშკარა ზიანის მომტანია, როდესაც მსოფლიო პრესის უდიდესი ნაწილი კაცობრიობის მტრის იარლიყს მოგაწებებს, თუნდაც ხანმოკლე ომში ამას გადამწყვეტი მნიშვნელობა არ ჰქონდეს. შესაბამისად, რაც უფრო სუსტდება მსოფლიოს ქვეყნების პრესაზე

ებრაულ-ამერიკული კონტროლი, მით უფრო უმჯობესდება რუსეთის მორალურ-პოლიტიკური პოზიცია.

II

საგულისხმოა მეორე და მესამე მსოფლიო ომების შედარება მეომარი მხარეების რაოდენობრივი თანაფარდობის თვალსაზრისით. მეორე მსოფლიო ომში ერთ მხარეს (გერმანია, იტალია, იაპონია, უნგრეთი, ფინეთი, რუმინეთი და ბულგარეთი) იდგა 225 000 000 ადამიანი, რომელთა საერთო ფართობი კონფლიქტის დასაწყისში 1 000 000 კვადრატულ მილზე ნაკლებს შეადგენდა. მეორე მხარეს კი ძალები ასე ნაწილდებოდა: დაახლოებით 1 000 000 000 ადამიანი და მიახლოებით 50 000 000 კვადრატული მილი. გარდა ამისა, ეგრეთ წოდებული ნეიტრალური ქვეყნები (უმნიშვნელო გამონაკლისების გარდა) ჩაბმულნი იყვნენ ებრაულ-ამერიკულ-რუსული კოალიციის ეკონომიკურ მომსახურებაში, ვინაიდან ეს კოალიცია მათ საგარეო ვაჭრობაზე სრულ მონოპოლიას ფლობდა.

1960 წლის მონაცემებით, რაოდენობრივი ასპექტი შემდეგნაირად გამოიყურება: ებრაულ-ამერიკული ხელმძღვანელობის მხარესაა 400 000 000-იანი მოსახლეობა და დაახლოებით 30 000 000 კვადრატული მილი ფართობი (ეს ციფრები მოიცავს მთელ ჩრდილოეთ და სამხრეთ ამერიკას, მთელ დასავლეთ ევროპას, აფრიკის ნახევარზე მეტს, ავსტრალიასა და მის შემოგარენს). მეორე მხარეს, რუსულ-ჩინური კოალიციის განკარგულებაშია 800 000 000-იანი მოსახლეობა და დაახლოებით 15 000 000 კვადრატული მილი ფართობი (ეს მოიცავს რუსეთს, ჩინეთსა და ევროპის იმ ნაწილს, რომელიც რუსეთის ხელშია).

ეს რაოდენობრივი შეფასებები მეტისმეტად გულუხვია ამერიკულ-ებრაული ფრონტის მიმართ, რადგან მოყვანილი მონაცემების დიდი

ნაწილი საეჭვოა მოსახლეობის რეალური სამხედრო პოტენციალისა და ტერიტორიის ხელმისაწვდომობის თვალსაზრისით. სრულიად აშკარაა, რომ ებრაულ-ამერიკული ოკუპაციის ქვეშ მყოფ ევროპაში არსებულ არცერთ არმიას არ ექნება სერიოზული სამხედრო ფასი, ვინაიდან მათ აკლიათ არმიის მთავარი არსი — საბრძოლო სული.

გარდა ამისა, ლათინური ამერიკის მთელი მოსახლეობა, საუკეთესო შემთხვევაში, მხოლოდ ეკონომიკური თვალსაზრისით თუ გამოდგება; არ არსებობს იმის მოლოდინი, რომ მესამე მსოფლიო ომში — ისევე როგორც პირველსა თუ მეორეში — ეს მასა საზარბაზნე ხორცად იქნება გამოყენებული. თუ ლათინოამერიკული დამოუკიდებლობის მოძრაობა ფართოდ გავრცელდება, ზემოთ მოყვანილი მოსახლეობისა და ტერიტორიის ციფრების თითქმის მესამედი უბრალოდ უნდა ჩამოიწეროს. ხოლო თუ არაბთა აჯანყება კიდევ უფრო გაღრმავდება, მან შესაძლოა აფრიკის დიდი ნაწილი საბოლოოდ მოსწყვიტოს სიონისტურ კონტროლს.

მორალური თვალსაზრისით, ეს ორი ომი სრულიად განსხვავდება ერთმანეთისგან. მეორე მსოფლიო ომში გერმანიაც და იაპონიაც ნაციონალისტურ პრინციპებს ეყრდნობოდნენ. მხოლოდ მეორეხარისხოვნად, ისიც პროპაგანდისტული მიზნებისთვის, აცხადებდნენ ისინი პრეტენზიას რაიმე ისეთი პრინციპის წარმომადგენლობაზე, რომელსაც უნივერსალური ძალა ექნებოდა. შესაბამისად, მათ არ გააჩნდათ მყარი არგუმენტები მტრის ან ნეიტრალური ქვეყნების მოსახლეობის თანაგრძნობის მოსაპოვებლად. ამის საპირისპიროდ, ებრაულ-ამერიკულ-რუსულ-ინგლისურმა (და ა.შ.) კოალიციამ ნაციონალისტური გრძნობები მხოლოდ გერმანიის წინააღმდეგ მიმართული პროპაგანდისთვის გამოიყენა. მათი მთავარი საომარი მოწოდება უნივერსალური ხასიათის იყო: თავისუფლება, ბედნიერება, სამართლიანობა; თითქოს ყოველი დღე დაბადების დღის ზეიმი უნდა ყოფილიყო დედამიწის ზურგზე მცხოვრები თითოეული ადამიანისთვის.

მესამე მსოფლიო ომში კი დაპირისპირებული მხარეები ორ სხვადასხვა უნივერსალურ პრინციპს გვთავაზობენ: ერთ მხარესაა კაპიტალიზმის სიკეთეები, მეორე მხარეს კი — კომუნიზმის საყოველთაო ბედნიერება.

გერმანიამ, იტალიამ და იაპონიამ დატოვეს ერთა ლიგა, როგორც კი ცხადი გახდა, რომ მას მთლიანად მტერი აკონტროლებდა. რუსეთი კი გაეროში (გაერთიანებული ერების ორგანიზაციაში) დარჩა მთელი იმ ხანგრძლივი პერიოდის განმავლობაშიც კი, როდესაც ეს ორგანიზაცია სრულიად ებრაულ-ამერიკული იყო. მოსკოვმა მიაღწია იმ ნიშნულს, სადაც ეს პლატფორმა მათთვის ხანდახან სასარგებლოც კია, მიუხედავად იმისა, რომ მასზე უმრავლესობის კონტროლი არ გააჩნიათ. ამგვარად, როდესაც გაერო კორეაში რუსეთის მოკავშირის წინააღმდეგ ომობდა, უშიშროების საბჭოს — ანუ იმ ორგანოს, რომელსაც უშუალოდ ომის წარმოება ევალებოდა — სათავეში სწორედ რუსი დიპლომატი იჯდა.

მსოფლიო ომში ნაციონალური, ანუ კერძო პრინციპი უნივერსალური პრინციპის წინააღმდეგ ყოველთვის დამანგრეველ, წაგებიან პოზიციაში იმყოფება. თუმცა ამჯერად სიონისტები სრულიად სხვა უნივერსალურ იდეას უპირისპირდებიან — იდეას, რომლის მიმართაც თავად მათივე ხალხის ნახევარი ფარულად, ნახევრად ღიად თუ სრულიად აშკარად თანაგრძნობითაა განწყობილი. კაპიტალიზმსა და კომუნიზმს შორის ომში ებრაელი ხალხი ფიზიკურად ერთ მხარეს აღმოჩნდა, თუმცა სულიერად — მეორე მხარეს. მათი გონება გაყოფილია და არ ემთხვევა მათ საფულეს. ეს ფაქტორი ფუნდამენტურად ასუსტებს „ამერიკა-ებრაელობის“ მმართველ ბირთვს, რადგან ეს ბირთვი მთლიანად ებრაულია. ებრაულ-ამერიკული სუბიექტი თავისი ინტელექტუალური ცენტრით (თავით) ებრაულია, ხოლო ფიზიკური სხეულით — ამერიკული.

ამერიკის მოსახლეობაში სულიერების, ინტელექტის, პოლიტიკური თვითშეგნებისა და მორალური სიმამაცის სრული დეფიციტის გამო, ამერიკელთა მხრიდან ებრაული დომინაციის წინააღმდეგ შიდა აჯანყების შესამლებლობა საერთოდ გამორიცხულია. მსგავსი რამ შესაძლებელია მოხდეს მხოლოდ მას შემდეგ, რაც „ამერიკა-ებრაელობა“ სრულ სამხედრო მარცხს განიცდის გარე ფრონტზე და მაშინაც მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ამ კატასტროფას მასშტაბური შიდა ეკონომიკური კოლაფსი მოჰყვება.

III

ვაშინგტონისა და მოსკოვის რეჟიმები ერთად ქმნიან „ბოლშევიზმის კონცერტს“ (Concert of Bolshevism) — ზუსტად ისე, როგორც დასავლეთის კულტურული სახელმწიფოები აყალიბებდნენ XVIII საუკუნის „ევროპის კონცერტს“. მოსკოვი და ვაშინგტონი იზიარებენ ყველა ფუნდამენტურ ღირებულებას და ამას ორმხრივადაც აღიარებენ. მიუხედავად მძაფრი პოლიტიკური მეტოქეობისა, ისინი რეგულარულად აფორმებენ „კულტურულ“ შეთანხმებებს, რათა საკუთარი წარმოების იდეოლოგიური პროდუქტის ექსპორტი ერთმანეთში მოახდინონ. ამგვარად, ვაშინგტონი რუსეთში აგზავნის კომიკოს ბობ ჰოუპს, ხოლო მოსკოვი ჩრდილოეთ ამერიკაში ავლენს კაკოფონიის ექსპერტ შოსტაკოვიჩს, რაც ადგილობრივ ინტელექტუალებში აღფრთოვანების ისტერიულ ტალღას იწვევს.

ამერიკული კინემატოგრაფია არ არის ანტირუსული, მიუხედავად იმისა, რომ ქვეყანა მესამე მსოფლიო ომისთვის ემზადება. შეადარეთ ეს რეალობა მეორე მსოფლიო ომისწინა ეპოქას, როდესაც ამავე კინოინდუსტრიამ ანტიგერმანული სიძულვილით გაჟღენთილი ათასობით ფილმი გამოუშვა და მათ ტირაჟირებას დღემდე აგრძელებს.

ბოლშევიზმი, როგორც მარტივი ისტორიული ფაქტი, ნიშნავს დასავლური ცივილიზაციისა და მისი კულტურული ნაშთების სრულ ლიკვიდაციას. „კომუნისტური მანიფესტი“ აყალიბებს კონკრეტულ პროგრამას ამ მიზნის ეკონომიკურ-სოციალურ ასპექტში მისაღწევად. მასში წამოყენებული ათი ძირითადი მოთხოვნიდან პრაქტიკულად მხოლოდ ცხრას განხორციელებაა შესაძლებელი და ყველა მათგანი სრულად რეალიზებულია შეერთებულ შტატებში, მაშინ როდესაც მათგან არცერთი აღარ მუშაობს რუსეთში. რუსების ბარბაროსული ბუნება თავისთავად ბოლშევიზმია, თუმცა მარქსისტული კომუნიზმი რუსეთისთვის წმინდა წყლის საექსპორტო იარაღია, მაშინ როდესაც შეერთებულ შტატებში ის უკვე შემდგარი, ყოველდღიური ფაქტია.

ამ „კონცერტის“ ილუზორულობას განსაკუთრებით ააშკარავებს „ამერიკა-ებრაელობის“ პოლიტიკა დამარცხებული გერმანიის მიმართ. მიუხედავად იმისა, რომ ვაშინგტონს სასიცოცხლოდ სჭირდება გერმანული სამხედრო ძალა, ის არასოდეს დაუშვებს ნამდვილი, სუვერენული გერმანული არმიის აღორძინებას. ნაცვლად ამისა, იქმნება უმწეო მსროლელთა ბატალიონების მასა, რომელიც რუსული მანქანის მიერ გასანადგურებლად და გასაჟლეტად იქნება განწირული — ყოველგვარი გამარჯვების შანსის გარეშე.

საგულისხმოა, რომ ვერც რუსეთმა და ვერც „ამერიკა-ებრაელობამ“ ვერ შეძლეს მაქსიმალური შედეგის მიღება მათ ტყვეობაში მყოფი გერმანელი სპეციალისტებისგან, რომლებიც მათთვის სარაკეტო შეიარაღებას ქმნიან. რუსეთი ზედმეტად ტვირთავს, ატერორებს და ფიტავს თავის გერმანელ ინჟინრებს, ხოლო „ამერიკა-ებრაელობამ“ იმდენად საფუძვლიანად მოახდინა საკუთარი სპეციალისტების დენაციონალიზაცია, ტვინის გამორეცხვა და ამერიკანიზაცია, რომ მათ დაკარგეს გერმანული იდენტობა. ამით მათ წაერთვათ თავიანთი ტექნიკური გენიის მთავარი წყარო — შინაგანი გერმანული ბუნება. სწორედ ეს არის საბოლოო ახსნა იმისა, თუ რატომ აღმოჩნდა საბჭოთა

კავშირში დამზადებული გერმანული რაკეტები ბევრად უკეთესი, ვიდრე აშშ-ში აწყობილი ანალოგები.

ჩრდილოეთ ამერიკის კინოპროდუქციის უდიდესი ნაწილი რუსეთსა და რუსებს განიხილავს როგორც საინტერესო, აღფრთოვანების ღირს, ადამიანურ და კეთილ სუბიექტებს. კინოს მთავარი მიზანი პროპაგანდის საერთო სქემაში მასების ემოციური განწყობების კონტროლია. ინტელექტუალური ფილტრაცია კი პრესის საქმეა და სწორედ იქაა რუსეთი ნეგატიურ კონტექსტში წარმოჩენილი.

რატომ არსებობს ეს დუალიზმი? ყოველი მმართველი რეჟიმი საკუთარ პროპაგანდაში ქვეცნობიერად ყოველთვის ხატავს საკუთარ პორტრეტს — ვაშინგტონის სიონისტური მმართველობაც ზუსტად ამ სინდრომით იტანჯება. რუსეთი მათთვის ტოტალური, ეგზისტენციალური მტერი კი არა, არამედ მხოლოდ გეოპოლიტიკური მეტოქეა. კორეის ომმა (1950–1953) ნათლად აჩვენა ვაშინგტონის რეჟიმის შეზღუდული, კონტროლირებადი მტრობა რუსეთის მიმართ: მათი ოფიციალური საომარი მიზანი იყო არა „გამარჯვება" ან „კაპიტულაცია", არამედ „სამართლიანი ზავი".

როდესაც საბჭოთა კავშირში მყოფი გერმანელი მეცნიერები რაიმე ახალ ტექნიკურ პროგრესს აღწევენ, პრეზიდენტი ეიზენჰაუერი ოფიციალურად ულოცავს მოსკოვის რეჟიმს. რუზველტს მსგავს შემთხვევებში ჰიტლერისთვის არასოდეს მიულოცავს.

საბჭოთა დროშა ყოველთვის აღმართულია შეერთებულ შტატებში ყველა სადღესასწაულო თუ „საერთაშორისო" ღონისძიებაზე. გერმანიის დროშა კი იქ არასოდეს გამოჩენილა და არც დღეს ჩანს.

გერმანიისადმი ფუნდამენტური, აღმოუფხვრელი ებრაული სიძულვილი ვლინდება იმ ფაქტშიც, რომ იმ გერმანიასაც კი, რომელსაც ისინი პირდაპირ აკონტროლებენ, უფლება არ ეძლევა

იჯდეს გაერთიანებული ერების ორგანიზაციაში სხვა სატელიტი მარიონეტების თანასწორად.

კინოთეატრებსა და ტელევიზიაში ანტიგერმანული ფილმების ნიაღვარი შეუჩერებლად გრძელდება, ანტირუსული პროდუქცია კი კვლავინდებურად მინიმალურია.

აქედან გამომდინარეობს სტრატეგიული მნიშვნელობის სამხედრო-პოლიტიკური დასკვნა: მესამე მსოფლიო ომში ვაშინგტონის რეჟიმი გერმანიას ავტომატურად თავის მტერთა სიაში შეიყვანს. რადიოპროპაგანდა უკვე აქტიურად იყენებს ტერმინს: „რუსეთი და წითელი გერმანია“. მთავარი განზრახვა ისაა, რომ არა მხოლოდ გერმანული საჯარისო შენაერთები განადგურდნენ რუსეთის პირველივე შემოტევისას, არამედ გზა გაეხსნას გერმანიის ტერიტორიის ხელახალ, კიდევ უფრო დამანგრეველ მასობრივ დაბომბვას.

„ბოლშევიზმის კონცერტი“ რეალობაა მხოლოდ და მხოლოდ ვაშინგტონის რეჟიმის პოზიციის გამო. რუსეთი ამ თამაშის წესებს არ არღვევს, რადგან ეს მის სტრატეგიულ მიზნებს იდეალურად ემსახურება — სწორედ ამ პოლიტიკამ მისცა მას ჩინეთი და მოახდინა ინდოეთისა და იაპონიის ნეიტრალიზაცია. თუმცა, კრემლში ამ ილუზიას სერიოზულად არავინ აღიქვამს, ისევე როგორც გაერთიანებული ერების ორგანიზაციას არ მიიჩნევენ რეალურ, ქმედით ინსტიტუტად.

IV

ახლა კი მივადექით მესამე მსოფლიო ომის სამხედრო ასპექტს. სრულიად აშკარაა, რომ ვაშინგტონის რეჟიმმა მთელი თავისი იმედები „სტრატეგიულ დაბომბვას“ დაამყარა. ისინი გეგმავენ

ასაფეთქებელი ნივთიერებების მიზნამდე მიტანას ბალისტიკური და მართვადი რაკეტებით, წყალქვეშა ნავებითა და სახმელეთო თუ ავიამზიდებზე ბაზირებული თვითმფრინავებით. ეს რწმენა ტოტალური დაბომბვისადმი არის სწორედ რომ ირაციონალური, ბრმა ფანატიზმი და არა რაციონალური გათვლა.

რწმენას აქვს გარკვეული უპირატესობები, თუმცა არა ტექნიკის სფეროში. იმის რწმენამ, რომ მე ახალ იარაღს აღმოვაჩენ, შეიძლება მიმიყვანოს ამ აღმოჩენამდე, მაგრამ რწმენა იმისა, რომ ეს იარაღი თავისთავად, მარტოოდენ გაანადგურებს ჩემს მტერს, ვერ გაზრდის ამ იარაღის ძალას. ამ შემთხვევაში შავი მაგიაც კი უკეთესი იქნებოდა, რადგან ის პირდაპირ მტრის საბრძოლო სულზე მოქმედებს, მაშინ როდესაც იარაღისადმი ფეტიშიზმი მხოლოდ იმ აბსურდულ დაშვებას ეყრდნობა, რომ თუ მტრის ქალაქები მიწასთან გასწორდება, მისი არმია გულგატეხილი, დემორალიზებული დარჩება და უპირობოდ დანებდება.

გეოგრაფიული თვალსაზრისით, რუსეთი ფოროვანი, გიგანტურ სივრცეში გაფანტული სამიზნეა, რაკეტები კი ეფექტურია მხოლოდ მჭიდროდ ურბანიზებული ცენტრების წინააღმდეგ. ებრაულ-ამერიკული ციტადელი ბევრად უფრო მკვრივია, ვიდრე საბჭოთა და შესაბამისად, გაცილებით უფრო მოწყვლადია მასობრივი სარაკეტო დარტყმების მიმართ. „ამერიკა-ებრაელობისთვის“ სტრატეგიულად უკეთესი იქნებოდა, რაკეტები საერთოდ რომ არ არსებობდეს. ასეთ შემთხვევაში მისი ოკეანეებს მიღმა არსებული ციტადელი ხელშეუხებელი დარჩებოდა და იგი ვერასოდეს განიცდიდა ტოტალურ სამხედრო კატასტროფას, რადგან მისი საექსპედიციო არმიები დედამიწის მეორე მხარეს იბრძოლებდნენ და მათი გამარჯვება თუ დამარცხება მეორეხარისხოვანი მნიშვნელობის იქნებოდა.

ამგვარად, ძირითადი ებრაულ-ამერიკული სამხედრო დოქტრინა არის ისეთი, რომელსაც პრინციპულად არ შეუძლია მას გამარჯვება

მოუტანოს. თუმცა, იგივე სამხედრო დოქტრინა, მტრის მიერ ათვისების შემთხვევაში, სწორედ მტერს მოუტანდა გამარჯვებას.

რუსული საბრძოლო სულისკვეთება მტკიცეა, რაც განპირობებულია თავად ჯარისკაცის ბარბაროსული ბუნებით (როგორც ცოცხალი მასალის) და არა კარგი ხელმძღვანელობით, ორგანიზებულობით ან იდეოლოგიური დამუშავებით. ებრაულ-ამერიკული საბრძოლო სულისკვეთება კი სუსტია, რადგან თავად ჯარისკაცის მასალაა სრულიად გამოუსადეგარი.

ამ მოსახლეობას არ გააჩნია პოლიტიკური თვითშეგნება და იდეური სიმტკიცე, ნამდვილი სამხედრო ტრადიცია და მეომრული ინსტინქტი, ჯანსაღი იმპერიული ამბიცია, მორალური ძალა და წმინდა ერთგულება რაიმეს მიმართ.

ამ ახალგაზრდობის სიმბოლოა „ბიტნიკი“ (Beatnik) — ნიჰილიზმის ამერიკული ფორმა. მას არაფრის სჯერა და არაფერს სცემს პატივს, რადგან მის თვალსაწიერში არ არსებობს არაფერი, რაც პატივისცემას იმსახურებს ან რწმენას შთააგონებს. ბიტნიკი არ არის უმნიშვნელო, მარგინალური მოვლენა — ის ამერიკელი ახალგაზრდობის დომინანტური, არქეტიპული ტიპაჟია. იგი წარმოადგენს მოდის (ტრენდის) განმსაზღვრელს, ხოლო დანარჩენი ახალგაზრდობა მის წინაშე შინაგანად არასრულფასოვნების მუდმივ კომპლექსს განიცდის, როგორც ეს არამოდურ ელემენტებს ყოველთვის მართებთ ხოლმე ელიტის მიმართ.

რუსი ბარბაროსების დემორალიზება რაკეტებით შეუძლებელია. ბიტნიკის კი შესაძლებელია, რადგან მას თავიდანვე არ გააჩნია არანაირი საბრძოლო მუხტი და სულიერი თანამონაწილეობა. რუსეთის მოსახლეობა ახალგაზრდაა და სოფლის ტიპისაა — უმეტესობა რეალურად, დანარჩენი კი მენტალურად. ამერიკის მოსახლეობა კი დაბერებულია და მეგაპოლისურია — უმეტესობა ფიზიკურად, ხოლო დანარჩენი სულიერად. ისტორიული

კანონზომიერებაა, რომ მხოლოდ მიწაზე გაზრდილი სოფლის მოსახლეობისგან დგებიან უდრეკი მეომრები და არა ასფალტის ქალაქელებისგან, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ბრძოლა უკომპრომისო და სასტიკია.

რაკეტები მხოლოდ შორი მოქმედების არტილერიაა, არტილერიას კი არასოდეს შეუძლია ტერიტორიის ფიზიკური დაპყრობა. მართალია, 1914–1918 წლების ომის დროს სამხედრო წრეებში გაჩნდა ილუზორული დოქტრინა, რომ „არტილერია იპყრობს მიწას, ხოლო ქვეითი ჯარი უბრალოდ იკავებს მას“. თუმცა, ეს არის წმინდა წყლის კრეტინიზმი, ზუსტად იმ დონისა, რა დონეზეც იმ ომის გენერალიტეტი და სამხედრო წარმოება იმყოფებოდა. ტერიტორიის რეალური დაპყრობა და დამორჩილება მხოლოდ და მხოლოდ ქვეით ჯარს შეუძლია.

სწორედ ამ აქსიომიდან გამომდინარეობს რუსული სამხედრო სტრატეგია. იგი სათავეს კლაუზევიცის კლასიკური სწავლებიდან იღებს და აბსოლუტურად ვალიდურია ყველა იმ ომისთვის, რომელიც ერთსა და იმავე კონტინენტზე ბაზირებულ სახელმწიფოებს შორის მიმდინარეობს. ეს დოქტრინა ამბობს, რომ ომის უპირველესი მიზანი გადამწყვეტი დარტყმებით მტრის ცოცხალი ძალისა და არმიების სრული განადგურებაა. რუსი სტრატეგები მეორე მსოფლიო ომში ებრაულ-ამერიკელების მიერ გერმანიის ქალაქების ხალიჩოვან დაბომბვაში მხოლოდ სტრატეგიულ სიბრიყვეს ხედავენ და ამაში ისინი სრულიად მართალნიც არიან.

თუმცა, ამავე რუს სამხედროებს ჯერ კიდევ ბოლომდე არ აქვთ გააზრებული ის ფაქტი, რომ კლაუზევიცის დოქტრინა „ომის მიზნის“ შესახებ არ მუშაობს კონტინენტთაშორისი კონფლიქტის დროს. რაც შეეხება ევროპის ტერიტორიაზე მყოფ ებრაულ-ამერიკულ მარიონეტულ არმიებს, მათ მიმართ ეს პრინციპი უზადოა — ევროპაში საბჭოთა გამარჯვებისთვის ეს მარიონეტული კორპუსები

ალყაში მოექცევიან და განადგურდებიან, რაც აბსოლუტურად გარდაუვალია. მაგრამ ამის შემდეგ მაინც ხელშეუხებელი რჩება მთავარი ებრაულ-ამერიკული ციტადელი. როგორ უნდა გაანადგუროს რუსეთმა ამერიკული არმიები საკუთარ კონტინენტზე ისე, რომ მას არ გააჩნია საზღვაო ტრანსპორტის მასშტაბური, სადესანტო საშუალებები? ეს უბრალოდ ფიზიკურად შეუძლებელია. ნიშნავს ეს იმას, რომ რუსეთი ვერ გაიმარჯვებს?

აქ მივდივართ უცნაურ პარადოქსამდე: „ბოლშევიზმის კონცერტის" ორსავე მონაწილეს სამხედრო აზროვნებაში ისეთი დოგმატური იდეოლოგია აქვს გაბატონებული, რომლის მიხედვითაც მათ გამარჯვება პრინციპულად არ შეუძლიათ. რუსეთს, რომელსაც ქვეითი ჯარის სჯერა, გამარჯვება მხოლოდ რაკეტებით შეუძლია.

ეს რაც შეეხება მათ იდეურ მსგავსებას, ხოლო რაც შეეხება სტრატეგიულ განსხვავებას: მიუხედავად იმისა, რომ რუსულ სამხედრო წრეებში წამყვანი დოქტრინა ქვეითებზეა ორიენტირებული (როგორც ეს კლასიკური მეცნიერების მიხედვით უნდა იყოს კიდეც), რუსულმა სამხედრო მანქანამ მაინც უზრუნველყო თავი უმაღლესი ხარისხის გერმანული რაკეტებით — ბევრად უკეთესით, ვიდრე „ამერიკა-ებრაელობის" ხელში არსებული ანალოგებია.

ამის საპირისპიროდ, „ამერიკა-ებრაელობის" სამხედრო უწყება, მიუხედავად იმისა, რომ თვალთმაქცურად საუბრობს „დაბალანსებულ ძალებზე", ფიზიკურად ვერ აღიჭურვა ქმედითი ქვეითი ჯარით იმ მარტივი მიზეზის გამო, რომ მას სრულად აკლია შესაბამისი ადამიანური რესურსი, რომლისგანაც მტკიცე ქვეითი კორპუსის გამოძერწვა იქნებოდა შესაძლებელი.

ებრაულ-ამერიკულ საზღვაო ძალებს ახლა აქვთ აბსურდული დოქტრინა, რომ ფლოტი მხოლოდ სარაკეტო არტილერიის დამხმარე ნაწილს წარმოადგენს. წყალქვეშა ნავები არსებობენ რაკეტების

გამოსატყორცნად; ავიამზიდები არსებობენ იმისთვის, რომ გადაიყვანონ ბომბდამშენები, რომლებმაც რაკეტები უნდა ისროლონ; კრეისერები კი... საერთოდ რისთვის არსებობენ ისინი? მათი ადგილი სამხედრო არქივებსა და საკონსერვაციო საწყობებშია. კლასიკური საზღვაო ბრძოლა, ფლოტის ნამდვილი სტრატეგიული დანიშნულება, საერთოდ აღარ განიხილება. სავაჭრო საზღვაო გზების დაცვა მივიწყებულია, ვინაიდან მესამე მსოფლიო ომის დაწყებისთანავე გლობალური საზღვაო ვაჭრობა მომენტალურად პარალიზდება.

რუსული ძალები მზად არიან ტოტალური ომისთვის: ისინი თანაბრად იყენებენ ქვეით ჯარს, არტილერიას, ჯავშანტექნიკას, სამხედრო-საზღვაო ფლოტს და სახმელეთო თუ წყალქვეშა პლატფორმებიდან გამოსატყორცნ ბალისტიკურ რაკეტებს. ამერიკულ-ებრაული ძალები კი მზად არიან იბრძოლონ ექსკლუზიურად რაკეტებით.

ვინაიდან ბირთვული რაკეტა ერთადერთი რეალური ებრაულ-ამერიკული იარაღია, სრულიად ლოგიკურია, რომ მათ არ სურთ ატომური არსენალის გაუქმება ან შეთანხმება მისი შემდგომი გამოცდების აკრძალვაზე. ამავე ლოგიკით, სრულიად გასაგებია, რომ რუსებს მთელი გულით სურთ არაკანონიერად გამოაცხადონ და დაბლოკონ ის ერთადერთი იარაღი, რომელიც „ამერიკა-ებრაელობას" მათ წინააღმდეგ პოტენციურად გააჩნია.

თუმცა აქ მხოლოდ რუსული პოზიციაა მკაცრად რაციონალური. ამერიკულ-ებრაულ პოზიციას სტრატეგიული აზრი ექნებოდა მხოლოდ ორ შემთხვევაში:

1. მას რომ რეალურად შეეძლოს ომის მოგება მხოლოდ რაკეტებით;
2. მას რომ ამ სარაკეტო კომპონენტში აბსოლუტური ტექნოლოგიური უპირატესობა გააჩნდეს.

თუმცა არცერთი ეს პირობა ბუნებაში არ არსებობს. სამხედრო მარცხს, რა თქმა უნდა, ომამდე ამ შეჯიბრიდან დიპლომატიური გამოთიშვა სჯობს, თუმცა ვაშინგტონელი პოლიტიკოსები ამ კატეგორიებით არ აზროვნებენ.

ამჟამად საბჭოთა სამხედრო წრეებში მძვინვარებს ფუნდამენტური დავა იმის შესახებ, თუ რას უნდა მიენიჭოს უმაღლესი პრიორიტეტი პირველივე დარტყმისას: ამერიკული რაკეტების წარმოების, შენახვისა და გაშვების სამხედრო ობიექტებს, თუ უშუალოდ ამერიკულ დიდ ქალაქებს. ისინი, ვინც ნაციონალისტურად, ორგანულად და ჰუმანურად აზროვნებენ, პირველ რიგში დარტყმას სარაკეტო ინფრასტრუქტურაზე მიიტანდნენ; ხოლო ისინი, ვინც ცივი მაკიაველისტური გონებით, საკუთარი შიდა ზარალისა და მოსახლეობის დანაკარგების უგულებელყოფით აზროვნებენ, უპირატეს, სტრატეგიულ სამიზნეებად დიდ ამერიკულ მეგაპოლისებს მიიჩნევენ.

V

ზემოთ გამოთქმული დებულება იმის შესახებ, რომ „ამერიკა-ებრაელობას“ გამარჯვება მხოლოდ ქვეითი ჯარით შეუძლია, ხოლო რუსეთს — მხოლოდ რაკეტებით, საჭიროებს ფუნდამენტურ სტრატეგიულ გაანალიზებას.
უპირველეს ყოვლისა, უნდა განისაზღვროს თავად „გამარჯვების“ ფენომენი, სადაც პოლიტიკური და სამხედრო კატეგორიები მყისვე მიჯნავენ ერთმანეთს:

1. პოლიტიკური თვალსაზრისით: გამარჯვება ნიშნავს მშვიდობის დამყარებას საკუთარი თავისთვის მისაღები, დიქტატორული პირობებით.

2. სამხედრო თვალსაზრისით: ეს არის მდგომარეობა, როდესაც კაპიტულირებული მტერი თავად ითხოვს ზავს.

ეს სულაც არ ეწინააღმდეგება კლაუზევიცის კლასიკურ ფორმულას, რომლის მიხედვითაც ომის უპირველესი მიზანი მტრის არმიების ფიზიკური განადგურებაა. ეს მიდგომა უბრალოდ აფართოებს სამხედრო გამარჯვების კონცეფციას და ათავსებს მას მსოფლიო ისტორიაში უპრეცედენტო რეალობაში — კონფლიქტში ორ ისეთ გიგანტს შორის, რომელთა ძირითად არმიებსაც ერთმანეთთან პირდაპირი, ფიზიკური კონტაქტის წერტილები არ გააჩნიათ.

სტრატეგიული დაშვება გულისხმობს, რომ გლობალური ომის პირველსავე ფაზაში ევროპის კონტინენტზე მყოფი ებრაულ-ამერიკული საექსპედიციო ძალები და მათი ადგილობრივი, სატელიტი შენაერთები მთლიანად აღიგვებიან პირისაგან მიწისა ან განიდევნებიან კონტინენტიდან — ბრიტანეთის კუნძულების ჩათვლით.
ამას მოჰყვება მცირე, ლოკალური ოპერაციების სერია (რომელთაც დამოუკიდებელ სამხედრო ფაზად ვერც განვიხილავთ) — კერძოდ, საბჭოთა ან ჩინური სამხედრო მანქანის მიერ აზიის სრული დამორჩილების პროცესი. ეს გეოპოლიტიკური იერიში მოიცავს:

1. ჰონგ-კონგისა და სინგაპურის მყისიერ ოკუპაციას;
2. პაკისტანის იძულებით ნეიტრალიზაციას;
3. სპარსეთის (ირანის) სტრატეგიულ დაკავებას;
4. თურქეთის სამხედრო დაპყრობას;
5. ახლო აღმოსავლეთში არსებული ვაშინგტონის მარიონეტული ფორმირებების გადაცემას გაერთიანებული არაბული ნაციონალისტური მოძრაობისთვის.

ამავდროულად, შესაძლოა საჭირო გახდეს მცირე მასშტაბის ოპერაციები ჩრდილოეთ აფრიკაში არსებული დასავლური სამხედრო ბაზების საბოლოო ლიკვიდაციისთვის. იაპონია კი ამ მოცემულობაში ან მკაცრ ნეიტრალიტეტს შეინარჩუნებს, ან პირდაპირ რუსეთის მოკავშირედ მოგვევლინება.

თუმცა, ევრაზიული პლაცდარმის სრული გაწმენდის შემდეგაც კი, ომის საბოლოო შედეგი გადაუჭრელი რჩება. ებრაულ-ამერიკული რეჟიმი არ დანებდება, ვინაიდან ამ მეტაფიზიკურ ბრძოლაში სასწორზე თავად მისი არსებობა დევს, ხოლო შეერთებული შტატების მთელი სახელმწიფოებრივი რესურსი და მოსახლეობა მხოლოდ ამ არსებობის უზრუნველყოფის ბრმა ინსტრუმენტია.
ჩვენს წინაშე იშლება კონტინენტთაშორისი ომის სურათი, სადაც არმიებს შორის ფიზიკური შეჯახება გამორიცხულია. რუსეთს არ გააჩნია საოკეანო პოტენციალი ჩრდილოეთ ამერიკაში გიგანტური არმიების გადასასხმელად. ანალოგიურად, არც ვაშინგტონს ძალუძს ევრაზიის სიღრმეში შემოჭრა — ჯერ ერთი, იმიტომ, რომ მას ასეთი მასშტაბისა და ხარისხის სახმელეთო არმია ფიზიკურად არ გააჩნია, და მეორეც — ატლანტისა თუ წყნარი ოკეანეებიდან ევრაზიის ციტადელზე ტოტალური ამფიბიური შეტევის ორგანიზება პრინციპულად შეუძლებელია.

შესაბამისად, ერთადერთი შესაძლო კონტაქტი დაპირისპირებულ მხარეებს შორის იქნება შეზღუდული კონტინენტთაშორისი საარტილერიო დუელი.

ამ სარაკეტო მეთოდებით ვერცერთი მხარე ვერ შეძლებს მოწინააღმდეგის შეიარაღებული ძალების განადგურებას, ვინაიდან ეს ძალები გიგანტურ სივრცეში იქნებიან გაფანტულნი. კონტინენტთაშორისი ბალისტიკური რაკეტების ერთადერთ რეალურ, კონცენტრირებულ სამიზნეს მსხვილი ქალაქები წარმოადგენს. ამ ბრძოლაში კი შეერთებული შტატები მტერს სთავაზობს სამიზნეების კატასტროფულ სიჭარბეს, ხოლო რუსეთი — გეოგრაფიულად მაქსიმალურად დაცულ, მწირ ურბანულ ქსელს.

რა ეფექტი ექნება რუსულ ქალაქებზე ებრაულ-ამერიკულ დაბომბვას? და რა ეფექტი ექნება ამას პირიქით? რუსი თავისი ბუნებით გლეხია, მიუხედავად იმისა, ამუშავებს თუ არა ის მიწას. იგი არ არის ქალაქზე

ორიენტირებული, მაშინაც კი, როდესაც ქალაქში ცხოვრობს. მისი აღქმით, როდესაც ქალაქი ნადგურდება, ამით ბევრი არაფერი იკარგება. ამერიკელი კი და მით უმეტეს ებრაელი, გიგანტური მეგაპოლისის პროდუქტია — მისთვის ქალაქის აორთქლება მთელი ცივილიზაციის სიკვდილს ნიშნავს. ვისაც ელემენტარული ანალიტიკური აზროვნება გააჩნია, დასკვნები აქედან თავად გამოიტანოს.

შემდეგი საკითხია მართვადი რაკეტებით კონტინენტთაშორისი მანძილიდან დაბომბვა. ვინაიდან მათი ზუსტი სამიზნე სიზუსტე „გრიფით საიდუმლო“ თემაა, ჩვენ მხოლოდ საღი აზრით თუ ვიხელმძღვანელებთ. საღი აზრი კი გვეუბნება: პირველი — ათასობით მილის მანძილიდან შეუძლებელია რაკეტის მიმართვა, ვთქვათ, კონკრეტულ ქარხანაზე ან მის უშუალო დამანგრეველ რადიუსზე; და მეორე — ნებისმიერი იარაღის, მათ შორის უპირატესი იარაღის წინააღმდეგაც, ყოველთვის მუშავდება თავდაცვის მექანიზმები, თუნდაც ისინი არ იყოს სრულყოფილი და იდეალური. როგორც ჩანს, მართვადი რაკეტები მხოლოდ ძირითადი არტილერიის, კერძოდ, ბალისტიკური რაკეტების დამხმარე საშუალება იქნება და შესაბამისად, გადამწყვეტ როლს ვერ შეასრულებს.

მომდევნო საკითხია ბომბდამშენი ავიაციის მიერ განხორციელებული იერიშები. ომის პირველი ფაზის შემდეგ, ყველაზე მძიმე თვითმფრინავებს მოუწევთ აფრენა დაბომბვის მისიით თავიანთი სამიზნეებიდან (რუსეთსა და გერმანიაში) ათასობით მილის დაშორებით. ეს სამიზნეები იქნება რუსული სარაკეტო ქარხნები, მარაგები და გამშვები პუნქტები — რამდენადაც მათთვის ცნობილი იქნება ამ ობიექტების მდებარეობა. საბჭოთა კონტრდაზვერვის რკინის ფარი მრავალგზის აღემატება დასავლურ ანალოგებს, ხოლო ამერიკული დაზვერვისთვის რუსეთის დახურული სივრცე გადაულახავ კედელთა სისტემაა. მათ არ ექნებათ

ზუსტი კოორდინატები, უსინათლო დაბომბვა კი გადამწყვეტ სამხედრო ეფექტს ვერ მოიტანს.

რაც ზემოთ ითქვა ბალისტიკური და მართვადი რაკეტებით კონტინენტთაშორისი მანძილიდან დაბომბვაზე, თანაბრად მიესადაგება სხვადასხვა ტიპის ხომალდებიდან გაშვებულ იმავე ტიპის რაკეტებს კონტინენტურ მანძილზე. ეს ლოგიკა თანაბრად მიესადაგება წყალქვეშა თუ სახმელეთო პლატფორმებიდან გაშვებულ ნებისმიერ რაკეტას. ავიამზიდებზე ბაზირებული ავიაცია, მართალია, უფრო მოკლე მანძილიდან მოქმედებს, თუმცა მათი ეფექტურობაც პირდაპირპროპორციულია სადაზვერვო მონაცემებისა — რაც არ იციან, იმას ფიზიკურად ვერ გაანადგურებენ.

ამ საჰაერო დუელში რუსეთი ბევრად უპირატეს პოზიციაშია საკუთარი გლობალური სადაზვერვო ქსელისა და ამერიკული კონტრდაზვერვის ტოტალური იმპოტენციის გამო. ერთადერთი მინუსი — ავიამზიდების არარსებობა — აიძულებს საბჭოთა ავიაციას, განახორციელოს გიგანტური კონტინენტთაშორისი ფრენები.

ჩვენ კვლავ ვუბრუნდებით მთავარ აქსიომას: თუ ქალაქების დაბომბვა არ არის სტრატეგიულად გადამწყვეტი, მაშინ სხვა ვერცერთი საჰაერო იერიში ვერ მოიტანს გამარჯვებას. თუმცა, ფსიქოლოგიური ფაქტორების გამო, მხოლოდ „ამერიკა-ებრაელობის“ შემთხვევაშია შესაძლებელი, რომ მეგაპოლისების მასობრივი ნგრევა გახდეს საკმარისი საფუძველი თეთრი სახლის მხრიდან უპირობო ზავის მოთხოვნისთვის.

თუ ეს სცენარი რეალიზდება, იხსნება საზარელი ისტორიული ალტერნატივა.

1918 წლის ნოემბერში გერმანია დანებდა ინგლისის მეთაურობით მოქმედ კოალიციას, რომელიც შედგებოდა ინგლისის, საფრანგეთის,

იტალიის, იაპონიის, ჩინეთის, ინდოეთის, პორტუგალიის, აშშ-ისა და სხვებისგან. თუმცა, კაპიტულაციის შემდეგაც კი, ინგლისმა განაგრძო ბლოკადა — ეს აღარ იყო სამხედრო ღონისძიება მტრის ჯარის გასანადგურებლად (ომი უკვე დასრულებული იყო) — ეს იყო მიზანმიმართული გენოციდი მშვიდობიანი მოსახლეობის წინააღმდეგ. ეს იყო მხოლოდ და მხოლოდ მშვიდობიანი მოსახლეობის ჟლეტის საშუალება და ამ ბლოკადის შედეგად, რომელიც 1919 წლის ივლისამდე გაგრძელდა, გერმანიაში მილიონზე მეტი ადამიანი გარდაიცვალა შიმშილით.

თუკი ეგრეთ წოდებულმა ცივილიზებულმა ინგლისმა კაპიტულაციის შემდეგაც არ შეაჩერა მოსახლეობის ჟლეტა, არსებობს აბსოლუტური ალბათობა იმისა, რომ ბარბაროსული, ყოველგვარი ჰუმანური კონვენციებისგან თავისუფალი რუსეთი, აშშ-ის დანებების შემდეგაც გააგრძელებს ამერიკული კონტინენტის ტოტალურ დაბომბვას, რათა საბოლოოდ აღმოფხვრას იგი, როგორც პოტენციური მსოფლიო ძალა, მისი ინდუსტრიული პოტენციალის (რომელიც თითქმის მთლიანად ქალაქებშია) სრული განადგურების გზით. ის, რაც ვაშინგტონმა, ლონდონმა და პარიზმა დამსჯელი ოპერაციის სახით ჩაატარეს დამარცხებულ გერმანიაში 1945–1950 წლებში (ქარხნების ტოტალური დემონტაჟი, რესურსების ირაციონალური ძარცვა და ერის დეინდუსტრიალიზაცია), შესაძლოა სარკისებურად განახორციელოს გამარჯვებულმა რუსეთმა ამერიკაში.
მსხვილი არმიების გადასხმა აღარც იქნება საჭირო — სარაკეტო ტერორითა და მცირე საოკუპაციო კორპუსებით მოხდება ამერიკული ქარხნების სისტემატური დემონტაჟი. ხოლო ოკუპაციის სრული შეუძლებლობის შემთხვევაშიც კი, ჩრდილოეთ ამერიკის უზარმაზარი ტყის მასივები და სასოფლო-სამეურნეო რესურსები ინტენსიური, მიზანმიმართული დაბომბვებით ცეცხლის ალში გაეხვევა, რაც მთელ კონტინენტს უსიცოცხლო, ტოქსიკურ უდაბნოდ აქცევს.

VI

ზემოაღნიშნული გეოპოლიტიკური მოდელი სრულად ემყარებოდა იმის დაშვებას, რომ საბჭოთა რუსეთი და ჩინეთი შეძლებდნენ ევრაზიის კონტინენტის ტოტალურ ოკუპაციას. რამდენადაა ეს სტრატეგიული ვარაუდი ვალიდური და გამართლებული?

დღევანდელი მოცემულობით, მსოფლიო არმიების რეალური საბრძოლო პოტენციალი და სულისკვეთება მკაცრად იერარქიზებულია. კონტინენტზე ძალთა ბალანსი შემდეგ სურათს გვაძლევს.

ამჟამად რუსული სამხედრო მანქანა სრულიად განცალკევებულ, უმაღლეს კლასს განეკუთვნება. ეს არის ერთადერთი არსებული გიგანტური არმია დედამიწაზე, რომელიც ერთდროულად ფლობს უახლეს, უზადო შეიარაღებას და ხასიათდება უკომპრომისო, მაღალი საბრძოლო თვისებებით. ჩინური არმია რიცხობრივად გიგანტურია, თუმცა ტექნიკურად არასრულადაა აღჭურვილი, ხოლო მორალური და თვისებრივი პარამეტრებით საგრძნობლად ჩამორჩება საბჭოთა ანალოგს. ამერიკული არმია ზომით საგრძნობლად ჩამორჩება თავის ორივე მტერს. მიუხედავად უმაღლესი ტექნოლოგიური აღჭურვილობისა, მათი სუსტი წერტილი ჯარისკაცის უკიდურესად დაბალი საბრძოლო თვისებებია. გერმანული არმია მცირერიცხოვანია, სრულიად უიარაღო და მოკლებული ყოველგვარ მორალს. თურქეთს გააჩნია მცირე, მაგრამ მყარად აღჭურვილი არმია მაღალი საბრძოლო მორალით. იტალიასა და საფრანგეთს ჰყავთ მცირე კონტინგენტები, რომლებსაც კატასტროფულად ცუდი აღჭურვილობა და ნულოვანი საბრძოლო სულისკვეთება გააჩნიათ. ინგლისის არმია კომპაქტური, კარგად შეიარაღებული, თუმცა ფსიქოლოგიურად სრულად დემორალიზებულია. ესპანეთის არმია მცირერიცხოვანი, ტექნიკურად საშუალო, თუმცა გამორჩეულად

მაღალი, ფანატიკური საბრძოლო სულისკვეთებით აღჭურვილი ძალაა.

კოალიციასა და ერთპიროვნულ ძალას შორის ომში, სხვა თანაბარ პირობებში, ეს უკანასკნელი გაიმარჯვებს. კოალიცია წონით უნდა აღემატებოდეს ერთპიროვნულ ძალას. თუმცა, ევროპაში რუსეთის წინააღმდეგ მიმართულ კოალიციურ ძალებს რუსეთი მასშტაბით საგრძნობლად სჯობს, რასაც ემატება მათი გადამწყვეტი ნაკლი — საბრძოლო მორალის სრული არქონა.
ევროპაში განლაგებულ დასავლურ ალიანსში ერთადერთი სეგმენტი, რომლისგანაც რეალური, თავგანწირული წინააღმდეგობაა მოსალოდნელი, ესპანური კორპუსია, რასაც ხელს უწყობს თავად ესპანეთის რთული, თავდაცვითი რელიეფიც. მეორე მხრივ, თუ შარლ დე გოლი შეძლებს საკუთარი ნაციონალისტური რეჟიმის საბოლოო განმტკიცებას, მან შესაძლოა მოახდინოს საფრანგეთის სრული ნეიტრალიზაცია. ნეიტრალიტეტი კი ევროპულ პლაცდარმზე ავტომატურად საბჭოთა სტრატეგიის სასარგებლოდ მუშაობს. ეს ტენდენცია მხოლოდ საფრანგეთით არ შემოიფარგლება — ნეიტრალიტეტი ევროპის ყველა ხალხის ფარული, ინსტინქტური სურვილია და ეს მუხტი აუცილებლად გადაინაცვლებს პოლიტიკურ სიბრტყეზე, თუკი მას პარიზის მაგალითით ძლიერი სტიმული მიეცემა.

მიუხედავად იმისა, რომ არსებობს აბსტრაქტული, თეორიული შანსი იმისა, რომ დასავლურმა ძალებმა მეტ-ნაკლებად დაასტაბილურონ ფრონტის ხაზი საფრანგეთის, ესპანეთის ან თურქეთის საზღვრებზე, ეს სცენარი მოცემულ მომენტში მოკლებულია რეალურ ნიადაგს. ეს არმიები ფაქტობრივად არც არსებობენ და არც ისეთ სტრატეგიულ პოზიციებზე იმყოფებიან, რომ შეძლონ რუსეთის მძლავრი საინვაზიო ტალღის შეკავება.

ამგვარად, იმის ვარაუდი, რომ მესამე მსოფლიო ომის პირველი ფაზა წითელი არმიის აბსოლუტური დომინაციით დასრულდება,

სრულად არის გამართლებული **1960** წლის რეალური პოლიტიკური პირობებიდან გამომდინარე.

არცერთი გეოპოლიტიკური პროგნოზი არ იქნება ვალიდური, თუ მხედველობიდან გამოგვრჩება ბოლო წლების ორი უდიდესი ისტორიული ტექტონიკური ძვრა. პირველი არის არაბული ნაციონალისტური ამბოხი, რომელსაც სათავეში უდგას ფანატიკურად ენერგიული და მასშტაბური ფიგურა — გამალ აბდელ ნასერი. მეორე კი არის ანტიკოლონიური, ნეიტრალისტური რეჟიმების კონსოლიდაცია ისეთი სახელმწიფო მოღვაწეების მიერ, როგორებიც არიან იუგოსლავიის მარშალი იოსებ ბროზ ტიტო, ჯავაჰარლალ ნერუ ინდოეთში, ფელდმარშალი აიუბ ხანი პაკისტანში, გენერალი იბრაჰიმ აბუდი სუდანში, სეკუ ტურე გვინეაში, სუკარნო ინდონეზიაში, კვამე ნკრუმა განაში და სხვები.

ეს პიროვნებები განასახიერებენ წმინდა იდეას, არცერთი მათგანი არ ესწრაფვის ფულს ან პუბლიცისტურ აღიარებას. ისინი მარტივად ცხოვრობენ, მძიმედ შრომობენ და არსებობენ თავიანთი იდეებისთვის. ერთი ასეთი ქარიზმატული ლიდერიც კი, როდესაც იგი სახელმწიფო სათავეშია, დამოუკიდებელ მსოფლიო-ისტორიულ ძალას წარმოადგენს.

მართალია, თითოეული მათგანი ეკონომიკურად და სამხედრო თვალსაზრისით სუსტ პოლიტიკურ ერთეულს მეთაურობს და დამოუკიდებლად ვერ გაუძლებს ზესახელმწიფოების პირდაპირ ზეწოლას, თუმცა მათი მთავარი მამოძრავებელი ღერძი საკუთარი ხალხების აბსოლუტური სუვერენიტეტია. ნასერს, მაგალითად, მიზნად აქვს დასახული 300 მილიონიანი მუსლიმური მასის კონსოლიდაცია. თითოეული ეს ლიდერი მილიონობით ადამიანის ნების სიმბოლოა.

მათი სტრატეგიული როლი ამ გლობალურ პროგნოზში მდგომარეობს იმაში, რომ ისინი ასუსტებენ ებრაულ-ამერიკულ

კოალიციას ისე, რომ ამით ავტომატურად არ ზრდიან რუსულ-ჩინურ სამხედრო ძალას. თუმცა, საკუთარი ახლომხედველური, პრო-სიონისტური პალესტინის პოლიტიკით, ვაშინგტონმა შესაძლოა იმაშიც კი მიაღწიოს წარმატებას, რომ მთელი არაბული სამყარო აიძულოს, პირდაპირ საბჭოთა ბლოკის მხარეს ჩაებას ომში.

ადრე თუ გვიან, მსგავსი პასუხისმგებლიანი, ანტიიმპერიალისტური ხელმძღვანელობა ჩამოყალიბდება 180 მილიონიანი დაუმორჩილებელი ლათინოამერიკული მასისთვისაც. ებრაულ-ამერიკული ფინანსური დიქტატურის წინააღმდეგ ამბოხის პირველი ნაპერწკალი უკვე დაინთო, რის ცოცხალ დასტურსაც დღეს კუბის რევოლუცია წარმოადგენს.

მსოფლიოში ნეიტრალიზმის ამგვარი მზარდი ტალღა პირდაპირი შედეგია „ამერიკა-ებრაელობის“ მმართველი ელიტის სრული პოლიტიკური და სტრატეგიული უუნარობისა. თუ ეს ანტიამერიკული ტალღა ევროპის კონტინენტსაც საბოლოოდ წალეკავს, ვაშინგტონი ომის რეალურ დაწყებამდეც კი დამარცხებული აღმოჩნდება. შარლ დე გოლი არ არის დიდი, გენიალური ადამიანი, მაგრამ თუ ის შეძლებს საფრანგეთის სრული დამოუკიდებლობის მოპოვებას, იგი მყისვე იქცევა მთელი ევროპის სულიერ მეგზურად, მიუხედავად საკუთარი პიროვნული სიმცირისა. დე გოლი პოლიტიკური კრეტინია, მაგრამ მასები ბრმად გაჰყვებიან კრეტინსაც კი, თუკი იგი მათ ყველაზე ღრმა, ბუნებრივ, ეროვნულ-ინსტინქტურ გრძნობებს მისცემს მკაფიო ფორმას. დე გოლის ერთადერთი შინაგანი მამოძრავებელი ძალა ჰიპერტროფირებული, ავადმყოფური პატივმოყვარეობაა. ჩერჩილი, რომელიც თავად იყო ეგოცენტრიზმის განსახიერება, მაინც სრულად კმაყოფილდებოდა იმით, რომ ყოფილიყო სიონისტური კაპიტალის უბრალო აღმასრულებელი წარმომადგენელი — ოღონდ მოწინავე პოზიციით, დიდი კაბინეტითა და ხმამაღალი ტიტულებით. დე გოლს კი მეტი უნდა, მას სურს იყოს იმ ბატონების თანასწორი, რომლებმაც იგი შექმნეს და რეზინის ბუშტივით გაბერეს. თუმცა, იმ უზარმაზარი

სულიერი ძალის წყალობით, რომელსაც იგი შემთხვევით დაეყრდნო — ნეიტრალიტეტის საყოველთაო ევროპული წყურვილი — მან შესაძლოა დასახულ მიზანს მიაღწიოს კიდეც. იდიოტმა შესაძლოა მართლაც გადაარჩინოს ევროპა ვაშინგტონის დიქტატისგან. მსოფლიო ისტორიას ამაზე ბევრად უფრო პარადოქსული და უცნაური რამეც უნახავს.

VII

მესამე მსოფლიო ომის ისტორიულად უნიკალურ და ანომალიურ თავისებურებათა შორის უმთავრესი პუნქტი ისაა, რომ კლასიკური სამხედრო გაგებით სტრატეგიული გამარჯვება არცერთ მხარეს არ ძალუძს, თუმცა, ამავე ლოგიკით — ვერცერთი მხარე ვერ წააგებს.

„ამერიკა-ებრაელობის“ არმიებს არ შესწევთ უნარი გაანადგურონ რუსეთის შეიარაღებული ძალები ევრაზიაში, ხოლო რუსეთის არმიებს ფიზიკურად არ შეუძლიათ დასავლური კორპუსების ანჰილაცია ჩრდილოეთ ამერიკის კონტინენტზე. ტოტალური განადგურების ომების ეპოქის შუაგულში იჭრება ფენომენი, სადაც დაპირისპირებულ გიგანტთათვის ერთმანეთის პოლიტიკური და სამხედრო კაპიტულაცია ორმხრივად შეუძლებელია.

თუმცა, პოლიტიკურ სიბრტყეზე გამარჯვება მაინც აბსოლუტურად მიღწევადია. მესამე მსოფლიო ომში პოლიტიკური ტრიუმფი ნიშნავს არა მოწინააღმდეგის ფიზიკურ დემონტაჟს, არამედ მშვიდობის დამყარებას ექსკლუზიურად საკუთარი, დიქტატორული პირობებით.

თუკი გლობალურ კონფლიქტს ამ კუთხით შევხედავთ, სრულიად აშკარაა, რომ 1960 წლის მოცემულობით „ამერიკა-ებრაელობამ“ გარდაუვლად უნდა წააგოს, ხოლო საბჭოთა კავშირმა უნდა გაიმარჯვოს.

საბჭოთა რუსეთი სრულად ფლობს სტრატეგიულ ინიციატივას. მას გააჩნია მტკიცე მორალური ძალა და მასვე აქვს შესაბამისი ბირთვულ-სარაკეტო არსენალი. „ამერიკა-ებრაელობას“ კი სრულად აკლია მორალური მუხტი, ფლობს აბსოლუტურად არაადეკვატურ სახმელეთო ძალებს და ხელმძღვანელობს დოგმატური ანტისამხედრო დოქტრინით, რომლის მიხედვითაც მას არავითარი სამხედრო კომპონენტი არ სჭირდება სარაკეტო არტილერიის გარდა.

აღსანიშნავია, რომ რუსეთის ეს გეოპოლიტიკური უპირატესობა განპირობებულია არა მოსკოვის განსაკუთრებული გამჭრიახობით, არამედ მხოლოდ და მხოლოდ მისი მოწინააღმდეგის გადაულახავი სიბრიყვით. კიდევ ერთხელ რომ დავამოწმოთ 1946 წლის გამოუქვეყნებელი ტრაქტატი „გერმანიის შესაძლებლობები“:
„ერთის გარდა, რუსეთი ყველა ასპექტში აღემატება მტერს. ტექნიკურად, ამერიკა უკეთესადაა მომზადებული. ერთადერთი გზა, რომლითაც რუსეთს შეუძლია ამ მხრივ არსებული ჩამორჩენების დაძლევა, გერმანული გონებაა. ერთი სიტყვით, რუსეთს სჭირდება გერმანია“.

1946 წლის შემდეგ რუსეთი მორჩილად და მიზანმიმართულად შეიარაღდა ზუსტად იმ რაკეტებით, რომლებიც მისთვის ტყვედ აყვანილმა გერმანელმა კონსტრუქტორებმა შექმნეს და სწორედ ეს პრაგმატიზმი იყო მისი მთავარი გამჭრიახობა.

რუსულ გამჭრიახობას არ განუდევნია ჩან კაიში ჩინეთიდან, ეს გააკეთა ებრაულ-ამერიკელმა აგენტმა, მარშალმა. რუსეთს არ მოუხდენია ინდოეთის ნეიტრალიზაცია, იქ განლაგებული ანგლო-ამერიკული ჯარები ვაშინგტონის ბრძანებით იქნა გაყვანილი. რუსეთს არ მოუხდენია აღმოსავლეთ გერმანიის ოკუპაცია, „ამერიკა-ებრაელობამ“ თავად გადასცა იგი რუსულ მხარეს. რუსეთს არ ჩაუგდია ხელში სუეცის არხი, ეს ნასერმა გააკეთა. რუსეთს არ გაუთავისუფლებია კუბა, ეს თავად კუბელებმა გააკეთეს. რუსეთი არ

უქმნის პრობლემებს საფრანგეთში „ამერიკა-ებრაელობას“, ამას დე გოლი აკეთებს, იქაური კომუნისტური პარტია კი მას ყველანაირად ეწინააღმდეგებოდა. დასავლეთ ევროპის ქვეყნებში არსებული რუსული კომუნისტური პარტიები მხოლოდ აზიანებენ რუსულ ინტერესებს და უბრალოდ განტევების ვაცის, საფრთხობელასა და საცემი ბიჭის როლს ასრულებენ ვაშინგტონის რეჟიმისთვის.

რუსული „წარმატებები“ (გერმანული წარმოების რაკეტების გამოკლებით) მთლიანად ვაშინგტონის რეჟიმის საჩუქარია. ებრაულ-ამერიკული პოლიტიკური სიბრიყვე შთამბეჭდავია. თუმცა, ის ძალაუფლებრივი საჩუქრები, რომლებიც ვაშინგტონის რეჟიმმა რუსეთს მიართვა, მთლიანად არ აიხსნება მარტივი უგუნურებითა თუ უუნარობით. აქ მოქმედებს კიდევ ერთი ფაქტორი: სიონისტური ვაშინგტონის რეჟიმი მსოფლიო ძალაუფლებრივი საკითხების უმეტესობაში ერთდროულად ორივე მხარეს დგას. მისი ერთადერთი მყარი პოზიცია არის ფუნდამენტური ანტიგერმანული პლატფორმა: გერმანია უნდა განადგურდეს, მისი ახალგაზრდობა კი უნდა გაიქლიტოს. ალჟირში ვაშინგტონი ორივე მხარეს დგას: იგი ფრანგულ მთავრობასთანაა, როგორც მისი „მოკავშირე“ და ამავდროულად ამბოხებულების მხარესაც დგას, ყველასთვის „თავისუფლების“ მინიჭების საკუთარი მსოფლიო პროგრამის წყალობით. ეგვიპტეში ვაშინგტონის რეჟიმმა პალესტინას, ინგლისსა და საფრანგეთს თავდასხმა უბრძანა, ხოლო როდესაც რუსეთი ფეხზე წამოდგა, მათ უკან დახევა უბრძანა. იგი ერთი კვირის განმავლობაში იყო ანტინასერულიც და პრონასერულიც. მან მოახდინა ლიბანის ოკუპაცია, შემდეგ კი ჯარები მყისვე გაიყვანა. მან შეაჩერა ჩან კაიში, როდესაც ეს უკანასკნელი საკუთარი კუნძულიდან აპირებდა თავს დასხმოდა ჩინეთს, რომელთანაც ვაშინგტონის რეჟიმი იმ პერიოდში ომში იმყოფებოდა. იგი იცავდა სამხრეთ კორეას, მაგრამ ჩინელებს ეხმარებოდა ფრონტის ხაზამდე მომარაგების გზების შენარჩუნებაში. კორეაში ჩინეთის ომის დროს, იგი წლების განმავლობაში ერთდროულად აწარმოებდა ომსაც და მოლაპარაკებებსაც

მშვიდობის შესახებ. კუბაში მან აკრძალა იარაღის ექსპორტი ლოიალური ბატისტასთვის და ამით ხელი შეუწყო ფიდელ კასტროს, ახლა კი კასტროს დამხობის ვალდებულება აქვს აღებული.

ეს არის ფსიქოლოგიური გამოცანა, რომლის გაშიფვრა მხოლოდ შემდეგნაირადაა შესაძლებელი: სიონისტებს აქვთ ორი, ერთმანეთისგან დამოუკიდებლად მომუშავე გონება. როგორც სიონისტები, ისინი მოწოდებულნი არიან გაანადგურონ დასავლური ცივილიზაცია და ამაში ისინი სიმპათიით ეკიდებიან რუსეთს, ჩინეთს, იაპონიასა და არაბებს, და როგორც ასეთნი, ანათემას გადასცემენ გერმანიას, რომელიც არის დასავლური ცივილიზაციის გონება და გული. როგორც შეერთებული შტატების მეურვეებმა, მათ უგულოდ, მაგრამ მაინც უნდა შეინარჩუნონ ამ ცივილიზაციის სულ მცირე ტექნიკური და პოლიტიკური დომინაცია, თუნდაც ამავდროულად ანადგურებდნენ მის სულსა და არსს. ერთი სიტყვით, ისინი ერთდროულად მუშაობენ დასავლური ცივილიზაციის სასარგებლოდაც და მის საწინააღმდეგოდაც. სრულიად აშკარაა, რომ ამით ისინი უფრო მეტ ზიანს აყენებენ მას, ვიდრე სარგებელს მოუტანენ! თუ ციხესიმაგრის კომენდანტი სიმპათიითაა განწყობილი მტრის მიმართ, მაგრამ მაინც ჯიუტად მოითხოვს ციხესიმაგრის დაცვას მისი ჩაბარების ნაცვლად, მან უდავოდ მიაგნო განადგურების უმაღლეს ფორმულას.

ამგვარად, გაზეთების შაბლონური ფრაზა „აღმოსავლეთი დასავლეთის წინააღმდეგ“ ყოველგვარ აზრს მოკლებულია. ეს არის აღმოსავლეთი აღმოსავლეთის წინააღმდეგ, სადაც დასავლეთი მხოლოდ საკუთარ სიცოცხლესა და სიმდიდრეს სწირავს ამ განადგურებისთვის.
თუკი რუსეთი წარმოადგენს „სიბრიყვის პრინციპს“, მაშინ სიონიზმი წარმოადგენს „ბოროტების პრინციპს“. რა თქმა უნდა, არცერთი მათგანი არ არის მოკლებული მეორის მთავარ მახასიათებელს, თუმცა სიბრიყვე მოსკოვში მეფობს, ხოლო ბოროტება — ვაშინგტონში.

ორკესტრი უკვე საორკესტრო ორმოშია, მაყურებელი გაოგნებული და გაუცნობიერებელი მიშტერებია სცენას, ფარდა მოლოდინისგან შრიალებს. სპექტაკლს ჰქვია: „სადაც უგუნური არმიები ერთმანეთს ეჯახებიან ღამით“. სიბრიყვე მთავარ როლშია, ბოროტების მხარდაჭერით. პროდიუსერი განადგურებაა, ხოლო დასი ცნობილია სახელით — „ბნელეთის ძალები“.

სპექტაკლის დაწყების წინასწარ განსაზღვრული დრო უკვე დადგა. დაიწყება თუ არა დრამა დროულად?

Terror-88 Library

Batumi 2026